

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/314/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412213173
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Podhorová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2014:6412213173.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Podhorovej a členov senátu JUDr. Anny Snopčokovej a JUDr. Petra Priehodu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 4C/140/2012 - 114 zo dňa 18. 12. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd návrh žalobcu, ktorým sa domáhal z titulu majetkovej škody sumy 125,- Eur a z titulu nemajetkovej ujmy sumy 330,- Eur, zamietol, o trovách konaniach rozhodol tak, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Okresný súd pred rozhodnutím vo veci samej uznesením č. k. 4C/140/2012 - 60 zo dňa 16. 09. 2013 návrh navrhovateľa zo dňa 16. 09. 2013 na prerušenie konania zamietol keď mal za to, že nie sú dané dôvody na prerušenie konania, keďže o námietke žalobcu bolo rozhodnuté zákonným postupom, a to rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici, ktorým rozhodnutím nadriadený súd zákonného sudcu, ktorému vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie, z prejednávania a rozhodovania v tejto veci nevytlúčil. Okresný súd vec právne posúdil podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ a ods. 2 písm. c/ O. s. p. Uznesenie okresného súdu bolo napadnuté odvolaním žalobcu, odvolací súd uznesením č. k. 17Co/767/2013 - 92 zo dňa 28. 11. 2013 uznesenie okresného súdu potvrdil, mal za to, že žiadna z odvolacích námietok žalobcu nebola uplatnená dôvodne a preto odvolací súd uznesenie okresného súdu ako vecne správne potvrdil. Napriek tomu, že žalobca podal identický, obsahom doslovne rovnaký návrh na prerušenie konania podaním zo dňa 12. 12. 2013, keďže o rovnakom procesnom návrhu s identickým obsahom už bolo rozhodnuté právoplatne uznesením okresného súdu horecitovaným uznesením, ktoré uznesenie bolo potvrdené horecitovaným uznesením odvolacieho súdu, podľa názoru odvolacieho súdu nič nebránilo okresnému súdu, aby vo veci konal na pojednávaní dňa 18. 12. 2013, na ktoré pojednávanie bol riadne v dostatočnom časovom predstihu predvolaný žalobca, jeho právny zástupca a aj žalovaný.

Čo sa týka žaloby vo veci samej, okresný súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že v danej veci nie sú splnené hmotnoprávne podmienky v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Okresný súd zo spisu Okresného súdu Žiar nad Hronom

vedeného pod sp. zn. 5Er/795/2008 mal preukázané, že žiadosť súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie okresného súdu doručil dňa 27. 08. 2009. Ihneď po doručení žiadosti výzvou zo dňa 31. 08. 2009 vyzval súdneho exekútora, aby v súlade s ustanovením § 40 ods. 1 Exekučného poriadku vyzval a poučil právneho zástupcu oprávneného, aby opravil nesprávny návrh v lehote, ktorú mu určí súdny exekútor a ktorá nebude kratšia ako 10 dní. Zároveň ho poučil, že pokiaľ nedôjde k oprave, súd žiadosť o udelenie poverenia zamietne. Z obsahu exekučného spisu je zrejmé, že súdny exekútor vyzval právneho zástupcu oprávneného M. O. O. na vyčíslenie trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní podaním zo dňa 22. 09. 2009. Súdny exekútor doručil dňa 18. 11. 2009 opravnú zápisnicu, ktorej obsahom bol opravný návrh na vykonanie exekúcie v horeuvedenej exekučnej veci a súd následne dňa 07. 12. 2009 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie. Okresný súd v napadnutom rozsudku správne poukázal na to, že 15 dňová lehota na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie je lehotou poriadkovou s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I.ÚS/16/2002 a s poukazom na rozhodnutie Ústavného súdu II.ÚS/63/00, pričom okresný súd vzhľadom k tomu, že súd robil vo veci potrebné úkony, vyzýval súdneho exekútora na opravu podania, čo súdny exekútor aj urobil a až po opravenom návrhu bolo vydané vykonanie na exekúciu, nepovažoval časovú lehotu od podania prvého návrhu na vykonanie exekúcie až do poverenia exekútora vykonaním exekúcie za zbytočné prietahy. Dĺžka konania, ako tomu bolo v horeuvedenej exekučnej veci, nie je takej povahy, že by bola zasiahnutá podstata a účel základného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, resp. práva podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru. Na základe horeuvedeného okresný súd mal za to, že nie sú dané dôvody pre zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone moci a žaloba žalobcu nebola dôvodná, preto ju zamietol.

O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania s poukazom na to, že žalovaná strana, hoci bola úspešná v konaní a vzniklo by jej právo na náhradu trov konania, tieto si neuplatňovala.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca a to v celom rozsahu. V rozsiahlom odvolaní, okrem iného, namietal najmä porušenie jeho práva na kontradiktórny súdny proces, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň musia mať možnosť sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Uvedené právo bolo žalobcovi upreté, nakoľko pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu, toto mu bolo doručené až so samotným rozsudkom vo veci samej. Pred vynesením rozsudku nebol oboznámený so súdom vykonanými listinnými dôkazmi uloženými v exekučnom spise a k vykonanému dokazovaniu nemal možnosť sa vyjadriť. Prvostupňovému súdu vytýkal, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania a súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu sám určil. Súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej namietal, že konaním súdu mu bolo upreté, resp. odňaté právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom napriek tomu, že rozhodovanie veci zákonným sudcom je základným predpokladom na splnenie podmienok spravodlivého procesu (rozhodnutie Ústavného súdu SR IV. ÚS 345/09). Žalobca v konaní uskutočnil podanie, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému vec bola pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevezhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti, nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. V konaní bolo preto možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Ústne pojednávanie vo veci odklad pripúšťalo a nebolo neodkladným úkonom za danej situácie, okresný súd preto nemal vec meritórne prejednať. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodoval aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania vydaním meritórneho rozhodnutia pred právoplatným rozhodnutím o prerušení konania zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu. Vo vzťahu k existencii zbytočných prietahov a neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdному exekútorovi. Namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia okresného súdu pre nedostatok dôvodov vo vzťahu náhrady skutočnej škody, pričom uvádza, že súd v odôvodnení rozhodnutia zaoberá sa len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu,

ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka. Podľa žalobcu súd ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov, urgencií, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií na poštovné a telekomunikačné výdaje. Namietal, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca ďalej v odvolaní uviedol, že nesúhlasí ani s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník. Poukázal na to, že pravým právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Namietal, že žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však žalobcu nepoučil podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva žalobcu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu podané nebolo.

Krajský súd, ako súd odvolací, prejednal odvolanie v zmysle § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa ustanovenia § 219 ods. 1, 2 O. s. p. potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že okresný súd vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vykonané dôkazy správne vyhodnotil podľa § 132 O. s. p. a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil podľa § 157 ods. 2 O. s. p.. Odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu vysloveným v napadnutom rozsudku, ako aj s jeho odôvodnením, ktoré je vyčerpávajúce, zrozumiteľné, jasné a presvedčivé, námietky žalovaného uvedeného v odvolaní odvolací súd nepovažuje za dôvodné a prijateľné.

K podanému odvolaniu odvolací súd ďalej uvádza:

Z odôvodnenia rozhodnutia okresného súdu vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi súdu na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil, aj náležite vyhodnotil. Nebolo možné prihliadnuť na námietku žalobcu, že okresný súd porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces a to z dôvodov, že žalobca mal možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami a vyjadriť sa k nim s cieľom ovplyvniť súdne konanie. Pokiaľ žalobca tvrdí, že pred vynesením rozsudku nebol oboznámený s písomným vyjadrením žalovaného k návrhu a uvedené vyjadrenie mu bolo doručené so samotným rozsudkom vo veci samej, toto tvrdenie žalobcu pravdivé nie je. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vyjadrenie žalovaného k návrhu žalobcu (č. l. 95) bolo právnomu zástupcovi žalobcu doručené a toto vyjadrenie právny zástupca žalobcu prevzal dňa 09. 12. 2013. Keďže vyjadrenie žalovaného bolo právnomu zástupcovi žalobcovi riadne doručené a na pojednávanie dňa 18. 12. 2013 bol právny zástupca žalobcu riadne predvolaný a predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 09. 12. 2013, žalobca bol na pojednávanie riadne predvolaný, pričom predvolanie prevzal dňa 10. 12. 2013, je zrejmé, že bola dodržaná lehota v zmysle § 115 ods. 2 O. s. p. a žalobca mal tak dostatok času na prípravu na pojednávanie a v časovom predstihu mal vedomosť aj o vyjadrení žalovaného v predmetnej veci.

Tvrdenie žalobcu, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania neobstojí, odvolací súd poukazuje na to, že okresný súd v súdnej veci nerozhodol rozsudkom bez nariadenia pojednávania, okresný súd vo veci vytýčil termín prvý termín pojednávania na deň 16. 09. 2013,

ktoré pojednávanie bolo odročené na neurčito z dôvodu, že žalobca podal návrh na prerušenie konania, pričom súd uznesením tento návrh na prerušenie konania zamietol a vyčkal na nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia o neprerušení konania, čo už odvolací súd konštatoval vyššie. Ďalšie pojednávanie okresný súd vytýčil na deň 18. 12. 2013, na toto pojednávanie účastníci boli riadne predvolaní. Hoci žalobca bol na pojednávanie riadne a včas predvolaný a napriek tomu sa na pojednávanie nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, len podaním zo dňa 12. 12. 2013 súd požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestranného súdu a sudcu.

Keďže žalobca sa z neúčasti na pojednávani neospravedlnil a ani neuviedol žiaden dôležitý dôvod, pre ktorý sa pojednávania zúčastniť nemohol, okresný súd dôvodne pojednával v neprítomnosti žalobcu a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. bez ohľadu na to, že žalobca podal návrh na zrušenie nariadeného pojednávania. Bolo nielen právom, ale aj povinnosťou žalobcu na súdne pojednávanie sa dostaviť. Ak sa žalobca vzdal dobrovoľne tohto práva, nemôže byť prejednanie veci bez jeho prítomnosti na pojednávani, na ktoré bol žalobca riadne a včas predvolaný považované za postup súdu, ktorým by mu bola odňatá možnosť zúčastniť sa verejného pojednávania, oboznámiť sa s obsahom spisu, listinnými dôkazmi, vyjadreniami žalovaného a podobne a teda nebola žalobcovi odňatá možnosť konať pred súdom. Práve zo správania sa žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu je zrejma účelovosť konania spočívajúca v marení postupu súdu prejednať vec v primeranej lehote bez prieťahov. Napriek tomu, že na pojednávanie sa nedostavil ani žalovaný, pričom svoju neúčast' písomne vopred ospravedlnil a zároveň uviedol, že nežiada o odročenie pojednávania, okresnému súdu nič nebránilo, aby vec v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p. prejednal a vo veci aj rozhodol v neprítomnosti účastníkov konania.

Vzhľadom na to, že okresný súd zamietol návrh navrhovateľa na prerušenie konania uznesením č. k. 4C/140/2012 - 60 zo dňa 16. 09. 2013, ktoré uznesenie odvolací súd a to Krajský súd v Banskej Bystrici potvrdil uznesením č. k. 17Co/767/2013 - 92 zo dňa 28. 11. 2013, pričom uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudlo právoplatnosť dňa 09. 12. 2013 a napriek tomu, že žalobca znova podal návrh na prerušenie konania, pričom sa jednalo o totožný návrh, o ktorom už okresný súd, ako aj odvolací súd právoplatne rozhodol, neexistovali žiadne procesné prekážky, aby okresný súd vec na pojednávani dňa 18. 12. 2013 prejednal a vo veci aj rozhodol.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení platnom do 31. 12. 2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Žalobca v návrhu na začatie konania tvrdil, že okresný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 07. 12. 2009 (konanie začalo dňa 07. 12. 2009), a to udelením poverenia; k rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 6 mesiacov). Odvolací súd však z exekučného spisu sp. zn. 5Er/795/2009 zistil, že o žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená súdnym exekútorom dňa 27. 08. 2009, súd bezprostredne po doručení žiadosti výzvou zo dňa 31. 08. 2009 vyzval exekútora na postup v zmysle § 40 ods. 1 Exekučného poriadku s tým, aby vyzval a poučil právneho zástupcu oprávneného, aby opravil nesprávny návrh v lehote, ktorú mu určí súdny exekútor a ktorá nebude kratšia ako 10 dní. Následne súdny exekútor vyzval právneho zástupcu oprávneného listom zo dňa 22. 09. 2009 na doplnenie návrhu. O opravnom návrhu na vykonanie exekúcie bola spísaná opravná zápisnica pred exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým, ktorý túto doručil súdu dňa 18. 11. 2009. Následne okresný súd v horeuvedenej spisovej značke vydal dňa 07. 12. 2009 poverenie na vykonanie exekúcie pre súdneho exekútora. Poverenie bolo súdom vydané v lehote 19 dní od doručenia riadneho návrhu na vykonanie exekúcie. Odvolací súd z predloženého spisu zistil, že poverenie súdu bolo vypravené na doručenie dňa 29. 12. 2009 a súdny exekútor toto prevzal dňa 04. 01. 2010. Ani podľa názoru odvolacieho súdu v súlade s názorom okresného súdu, ktorý vyslovil v napadnutom rozsudku, nie sú splnené hmotnoprávne podmienky pre zodpovednosť štátu v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. V danej exekučnej veci exekučný súd rozhodol v lehote 19 dní od doručenia opraveného návrhu na vykonanie exekúcie, nemožno pričítať súdu nedostatok pôvodne podaného návrhu na vykonanie exekúcií a teda nemožno počítat ani lehotu na vydanie poverenia odo dňa doručenia žiadosti súdneho exekútora, t. j. dňom 27. 08. 2009, ale až odo dňa, kedy súdny exekútor po výzve súdu doručil opravený návrh na vykonanie exekúcie, čo bolo dňa 18. 11. 2009. Vydanie poverenia v lehote 19 dní a nie v 15 dňovej lehote, ktorá je upravená v

Exekučnom poriadku na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie s prihliadnutím aj k tomu, že sa jedná o poriadkovú lehotu, ako aj expedovanie tohto poverenia a doručenie poverenia súdnemu exekútorovi tak, ako to bolo uvedené vyššie, nemožno za žiadnych okolností považovať za konanie súdu, ktoré by malo za následok zbytočné prieťahy v súdnom konaní. Správne okresný súd konštatoval, že poverenie exekútora na vykonanie exekúcie bolo vydané v lehote, ktorá neprevyšuje 6 mesačnú lehotu a ktorá je považovaná ustálenou judikatúrou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj Ústavného súdu Slovenskej republiky za lehotu, ktorá spôsobuje subjektívne prieťahy v konaní. Exekučný súd však vo veci v primeraných lehotách konal, bezprostredne po doručení neúplného návrhu na vykonanie exekúcie vykonal potrebné úkony k tomu, aby návrh bol úplný a aby mohol takto úplný návrh aj posúdiť, čo aj urobil vydaním poverenia dňa 07. 12. 2009.

Na zdôraznenie správnosti záverov prvostupňového súdu odvolací súd poukazuje na to, že zodpovednosť za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom (v súdnej veci škoda mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom, keď súd vo veci nekonal bez prieťahov), je zodpovednosť objektívna, bez zreteľa na zavinenie, ktorej sa nemožno zbaviť. Základnými predpokladmi vzniku tejto zodpovednosti je jednak v danej veci vytýkaný nesprávny úradný postup okresného súdu, ďalej existencia škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a škodou. Prvým a zároveň jedným z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu je práve nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, kedy štát zodpovedá za podmienok ustanovených zákonom č. 514/2003 Z. z. za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom. Ak prvý a jeden z rozhodujúcich predpokladov zodpovednosti za škodu, a to nesprávny úradný postup nebol v konaní zistený, naopak vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že okresný súd postupoval v súlade so zákonom a nebolo zistené, že by okresný súd rozhodoval vo veci so zbytočnými prieťahmi, nedošlo k vzniku zodpovednosti štátu za škodu, ktorá by prípadne mohla byť spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom, nebol teda zistený jeden zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti a preto okresný súd sa dôvodne nezaoberal ďalšími predpokladmi vzniku zodpovednosti a teda existenciou škody príčinnou súvislosťou medzi nesprávnym úradným postupom a touto škodou.

Keďže v súdnej veci nebola zistená neodôvodnená nečinnosť exekučného súdu, nebolo potrebné v konaní sa zaoberať výškou škody, prípadne výškou nemajetkovej ujmy a v tomto smere vykonať aj dokazovanie, na čo odvolací súd poukazuje vo vzťahu k tvrdeniu žalobcu v odvolaní, že hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonávaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenia zabezpečil. Okrem toho odvolací súd poukazuje, že žalobca, pokiaľ tvrdil už v žalobe vznik majetkovej škody, výšku tejto škody mal dôkazmi aj podložiť a preukázať; nič žalobcovi nebránilo, aby takýto dôkaz - znalecký posudok predložil súdu už pri podaní žaloby vo veci samej. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 18. 12. 2013 odvolací súd zistil, že sudca vykonal poučenie v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p.; to, že žalobca alebo jeho právny zástupca sa nedostavili na pojednávanie dňa 18. 12. 2013 nemožno pričítať na ťarchu súdu.

Vzhľadom na uvedené dôvody, ako aj dôvody, ktoré vo svojom rozhodnutí uviedol súd prvého stupňa a ktoré nebolo potrebné pre svoju presvedčivosť opätovne uvádzať v tomto rozhodnutí, odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania. Okresný súd pri rozhodovaní o náhrade trov prvostupňového konania vychádzal správne z ustanovenia § 142 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v konaní a súčasne správne aplikoval ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 224 ods. 1 O. s. p. aplikujúc ustanovenie § 142 ods. 1 O. s. p. a ustanovenie § 151 ods. 1 O. s. p. Úspešným účastníkom odvolacieho konania bol žalovaný, žiadne trovy odvolacieho konania si však neuplatnil, súd teda rozhodol, že žalovanému právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.